

Sagsøgeren har for det andet anført, at artikel 8, stk. 4, i fusionskontrollforordningen, som er hjemlen for den anfægtede beslutning, alene finder anvendelse, hvor en fusion er blevet gennemført. Sagsøgeren anfører imidlertid, at fusionen i denne sag ikke på nogen måde er blevet gennemført.

For det tredje gør sagsøgeren gældende, at betingelserne for afhændelsen er i strid med fællesskabsretten. Efter sagsøgerens mening er disse betingelser uforholdsmæssige og overskrider grænserne for den kompetence, som Kommissionen råder over i henhold til artikel 8, stk. 4, i fusionskontrollforordningen.

Endelig hævder sagsøgeren, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgerens procesuelle rettigheder, idet den ikke har respekteret sagsøgerens ret til at blive hørt og har truffet afgørelse på grundlag af oplysninger, som ikke er blevet fremlagt for sagsøgeren.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 4084/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedssammenslutninger (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1, teksten er offentliggjort i en berigtiget udgave i EFT L 257/90 af 21.09.1990, s. 13).

Sag anlagt den 20. marts 2002 af Check Point Software Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-89/02)

(2002/C 156/55)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20. marts 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Check Point Software Limited ved Graham Farrington, Farrington & Co Solicitors, Reading (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse af 7. januar 2002 fra Første Appellkammer ved Harmoniseringskontoret annulleres.
- Det pålægges Harmoniseringskontoret at lade undersøgelsesafdelingen genbehandle EF-varemærke nr. 1744168 (SECURECLIENT).

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede EF-varemærke: SECURECLIENT

Vare eller tjenesteydelse: »Computer software til beskyttelse af systemer mod uautoriseret adgang« i international klasse 9

Den for Appellkammeret anfægtede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 40/94

Sag anlagt den 28. marts 2002 af Klausner Nordic Timber GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-91/02)

(2002/C 156/56)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Klausner Nordic Timber GmbH & Co. KG, Wismar (Tyskland), ved rechtsanwalt D.O. Reich, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 15. januar 2002 om den statsstøtte, som Tyskland har ydet Klausner Nordic Timber GmbH & Co. KG, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren driver som komplementar virksomheden Klausner Nordic Timber GmbH, der blev stiftet i 1997, og som i 1998 byggede et savværk i Wismar. Med den anfægtede beslutning har Kommissionen erklæret statsstøtte, som Forbundsrepublikken Tyskland har ydet sagsøgeren i forbindelse med opførelsen og udvidelsen af savværket, for uforenelig med fællesmarkedet.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at kautionen på 15,21 mio. euro med et støtteelement på 0,5 % må betragtes som en »de minimis«-støtte, hvilket udelukker, at Kommissionen kan vedtage en beslutning om, at beløbet skal betales tilbage. Kommissionen har således anvendt artikel 87 EF fejlagtigt, idet den ikke har overholdt forordning (EF) nr. 69/2001⁽¹⁾ og meddelelsen om de minimis-støtte.

Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen har anvendt artikel 87 EF og 88 EF og den tyske lov om skattelettelser fejlagtigt. Den tyske lov af 1999 om skattelettelser indeholder bestemmelser om skattelettelser i forbindelse med anskaffelse og opførelse af kapitalgoder og bygninger i virksomheder, der er etableret i de nye tyske delstater, og Kommissionen godkendte loven fuldt ud. De i loven opstillede betingelser er ifølge sagsøgeren opfyldt, hvorfor den skattelettelse, der er indrømmet sagsøgeren, er lovlig. Kommissionens beslutning om, at skattelettelsen for sagsøgerens vedkommende kun kan ydes med 10 %, er derfor retsstridig.

Sagsøgeren har endelig anført, at beslutningen er i strid med princippet *venire contra factum proprium* og med det fællesskabsretlige princip om beskyttelse af den berettigede forventning. Kommissionen har derudover ulovligt undladt at tage hensyn til de facto-støtteintensiteten og har tilsidesat forordning (EF) nr. 659/1999⁽²⁾ og artikel 253 EF. Endelig har Kommissionen tilsidesat artikel 87 EF, artikel 88 EF og artikel 253 EF, idet den formelagtigt og fejlagtigt har betragtet virksomheden Klausner Nordic Timber som en større virksomhed.

(1) Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12.1.2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10, s. 30).

(2) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 88 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 27. marts 2002 af Hugo Boss AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-94/02)

(2002/C 156/57)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. marts 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Hugo Boss AG ved Emmanuel Baud, Latham & Watkins, Paris (Frankrig). Den anden part i sagen for Appellammeret var Delta Protipos Biomichania Galaktos S.A.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse nr. R0053/2001-4 af 12. december 2001 fra Fjerde Appellammer annulleres.
- Det fastslås, at EF-varemærkeansøgning nr. 331462 BOSS for iscreme skal afvises.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkets ansøger:	Delta Protipos Biomichania Galaktos S.A.
Det omhandlede EF-varemærke:	Ordmærket »BOSS« for visse varer i klasse 29, 30, 31, 32 og 33.
Indehaveren af det under indsigelses-sagen påberåbte varemærke:	Hugo Boss AG
Det påberåbte varemærke:	Den tyske registrering af ordmærket »BOSS« for visse varer i klasse 3, 9, 14, 18, 24 og 25 og den efterfølgende internationale registrering af dette mærke såvel som den internationale registrering af ordmærket »BOSS« for visse varer i klasse 29, 30, 31, 32 og 33 og den internationale registrering af ordmærket »BOSS HUGO BOSS« for disse varer
Indsigelsesaftdelingens afgørelse:	Afvisning af indsigelsen
Appellammerets afgørelse:	Afvisning af klagen fra Hugo Boss AG